

LÆRARIN KA MEG >>>BEINTA

– Eg gjørdist »Beinta Slev« sum átta ára gomul, tí at ein vaksin kona ikki hugsaði seg um, áðrenn hon talaði

SÓLVÁ LINDENSKOV RÓADÓTTIR

– Vit gingu í 2 flokki, og eg minnst ikki reiðiliga, hvat og hvussu, men eg sat still, og lærarin stóð uppi við talvuna og skriv-
aði. So vendi hon sær á og segði:
– Ikki sleva so illa Beinta!
So vendi hon sær aftur løtu seinni og segði flennandi:
– Ikki sleva, Beinta Slev.

tá. Foreldrini vóru farin frá hvørjum øðrum, og besta vin-kona mín var flutt av landinum, so eg hevði ongan, sum eg ordi-liga kundi vera trygg sman við. Eisini tí eg var flutt, orsakað av foreldrini vóru skild, so búðu vinkonurnar ikki í grannalagn-um, har eg búði. So eg gjørdist al-samt meira einsamøll á tann hátt.

»Eg vil, at Føroyar og føroyingar lata upp eyguni fyri veruleikanum, at happing er so álvarsamt, og at tað kann oyðileggja ein persón «

Tað byrjaði ikki júst tá, alto happingin. Men stutt eftir, so børnini høvdu fangað tað, sum hon hevði sagt við meg.

Soleiðis greiðir kvinnan frá, sum síðani hon gekk í øðrum flokki hevur verið illa happað av eyknevnum, sum lærarin setti á hana.

– Átta ára gomul børn halda jú, at tað er í lagi at arga eitt annað barn við einum eyknevni, um ein vaksin ger tað, so hon staðfestir, at soleiðis gjørdist hon »Beinta Slev«. Hon greiðir víðari frá, at tað var ikki so ógvusligt í teimum yngru flokk-unum, men trupulleikin vaks, sum frá leið.

– Eg hevði vinkonur mínar hjá mær, men eg var sárbar akkurát

Eingin kom í føðingardag

So gingu árin. Tað byrjaði í smá-um, eitt nú um vit skuldu skriva navnorð á talvuna, og eg skrivaði »ketta«, so vildu hini børnini ikki skriva tað orðið, tí eg hevði sagt tað.

Og tá vit høvdu heystfrí søgdu tey við meg, at tey gleddu seg at hava eina viku, har tey sluppu undan at siggja Beintu Slev.

Enn tann dag í dag hugsí eg, hvørjaferð heystið nærkast, at heystfrítiðin er í eina viku, tí tá sleppa øll undan at siggja meg. Tað hongur við í mínari fatan av heystfrítiðini, greiðir hon frá.

Føðingardagarnir gjørdust eisini ein marra. Í fyrstuni komu øll í føðingardagar.

– Men tað eina árið høvdu vit



gjørt nógv burturúr, men brád-liga skuldu øll børnini í flokkin-um at venja fótbólt. Mamma helt tað sjálvandi verða í lagi. Hon helt tað vera óheppið, at vit ikki høvdu hugsað um, at fótbóltur var tann dagin. Men eg visti sum var, at tað vóru bert trýggir dreingir í flokkinum, sum gingu til fótbólt. Eg var sjálvandi kedd, men soleiðis var tað bara.

Eisini tá vit spældu spøl, har

man skuldi velja lið. Tá var eg altíð tann, sum var síðst vald, tí eingin vildi hava meg við á teirra lið. Eg dugdi ikki væl at spæla hesi spøl, men tá eg hugsí um tað í dag, so haldi eg, at um eg hevði sloppið at roynt meg, so kundi eg kanska havt dugað okkurt ella lært okkurt.

So fluttu vit skúla. Har sum vit høvdu gingið var bara upp til 7. flokk. Eg havi fortongt ræðu-

liga nógv, minnst ikki nógv til, at tað var serliga nógv happing, tá eg kom í framhaldsdeildina. Tað var í øllum førum ikki uppá sama máta, sum eg hevði upplivað, og sum eg fór at uppliva.

Drakk meg fulla fyri at gloyma

Tá eg bleiv liðug har og fór í studentaskúlan, tá kann man so siga, at happingin av álvara tók